

ἦν δευτέρα Παρουσία καὶ εἶδε τὴν θεῖαν δίκην τιμω-
ροῦσαν ἐνώπιον ἀπαξιάσεως τῆς οἰκουμένης τὰ ἐγκλή-
ματα τῶν ἀνθρώπων. Περίτρομος, περιέμενε τὴν καταδί-
κην τοῦ ὅτι χεῖρ τις ἐξετύλιξε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ με-
γάλου τινος σημαίας ἐφ' ἧς ὑπῆρχον ὅλα τὰ τεμάχια τῶν
ὑφασμάτων ἅπερ εἶχεν ὑπεξαίρεσει ἐπὶ ζωῆς του. Κατὰ
τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠσθάνθη ἑαυτὸν κρημνιζόμενον εἰς τὰ
τάρταρα τοῦ ᾄδου καὶ ἐξύπνησεν ἐντρομος περιβεβρεγμένος
ὑπὸ ἰδρώτος. Θεωρήσας τὸ ὄνειρον τοῦτο ὡς θεῖαν τινα
προειδοποίησιν ἀπεφάσισε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ κλέψῃ τί-
ποτε. Ἵνα δὲ προφυλαχθῇ καλλίτερον ἀπὸ τοῦ πειρασμοῦ
παρήγγειλε τοῖς μαθηταῖς του ὅσάκις ἤθελε βλέπωσιν αὐ-
τὸν ὑπεξαίρουντα τίποτε νὰ τῷ κράζωσι « Αὐθέντα ἡ ση-
μαία ». Ἡμέρῃ τινὲς παρήλθον ἐν τῷ ἐναρέτῳ τούτῳ βίῳ,
πλὴν πρωίαν τινα, λησμονῶν καὶ ὄνειρον καὶ θεῖαν δίκην
ἤρξατο νῆ κόπτη ἐν τεμάχιον ἐκ τινος ὠραίου ὑφάσματος
ὑπερ τῷ εἶχον ἐμπιστευθῇ. Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐκραζαν αὐτῷ
πάραιτα. — Αὐθέντα, ἡ σημαία! — Μὴ σὰς μέλλει, ἀπήντη-
σεν ὁ ἀπαταιῶν, δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτου εἶδους ὑφασμα εἰς
τὴν σημαίαν.

ΤΑΥΛΩΡ Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ. — Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν
εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του ἑκατὸν χιλιάδας λίρας
στερλίνας· ἦτο δὲ τοσοῦτον φιλάργυρος ὥστε μὴδὲ ἐξώ-
δευε τὰ διὰ τὸ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Τινὰς ἡμέρας πρὸ
τοῦ θανάτου του ἐκάλυψε τοὺς προύχοντας τῆς ἐνορίας ἐν
ἧ κατόκει, οἵτινες εὗρον τὸν ἄθλιον γέροντα ἐπ' ἀχυρίνης
κλίνης τρώγοντα μικρὸν τεμάχιον ψητοῦ κρέατος καὶ ἕνα
γεώμηλον. Μ' ὅλα ταῦτα τοὺς προσκαλεῖ νὰ συμμερισθῶσι
τὸ δεῖπνόν του. Εἰς ἐκ τῶν προύχόντων δέχεται. Ὁ φι-
λάργυρος κράζει τὴν μαγείριστάν του νὰ φέρῃ ἐν δεύτερον
τεμάχιον ψητοῦ. — Αὐθέντα, ἀπήντησεν αὐτῇ, δὲν ὑπάρχει
πλέον τίποτε τρώγιμον. — Πῶς, ἀνακράζει, δύο λίτραι
κρέατος τὰς ὑποίας προχθὲς εἶχες ἀγοράσει ἐτελείωσαν;
δὲν εἰξεύρεις, ὅτι ἔρχονται συχνάκις οἱ φίλοι μου εἰς τὸ
δεῖπνον; Μετὰ ταῦτα, στραφεὶς πρὸς τοὺς προύχοντας
τοὺς εἰδοποιεῖ ὅτι ἐγκατέλειψεν αὐτοῖς διὰ τῆς διαθήκης
του χιλίης λίρας στερλίνας. — Πλὴν, ἐπανέλαβε ζωηρῶς,
ἐάν σὰς ἐπλήρωνα εὐθὺς, μοὶ ἐχαρίζετε 10 τοῖς ἑκατόν;
Ἐνεκ τῆς παραδοξότητος τοῦ πράγματος οἱ προύχοντες
συγκατένευσαν· ὁ Ταύλωρ, τρέχει τότε περὶχαρῆς εἰς τὸ
γραφεῖόν του καὶ ἐκδίδει ἐν χρεωστικῶν 950 λιρῶν στερ-
λινῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἐξέπνευσεν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΑΠΑΘΗ.

Trionfar volse quel che l'vulgo adora
e vidi, a qual servaggio ed a qual morte
ed a che strazio va, chi s'innamora.

(Petrarca.)

Πολλάκις ὕμνους ἐψάλλα ε' τὴν καλλονὴν, κ' ἡ λύρα
Πιστὴ μου πάντα σύντροφος, συνέψαλλε κ' ἐκείνη,
Τὴν νεαρὰν καρδίαν μου, ἣν θέλγητρον ἐκίνει,
Τὸ πῦρ τῆς καλλονῆς.

Ἀλλ' εἴθε εἰς τὴν ἄγνοιαν νὰ μ' ἄφινεν ἡ Μοῖρα!
Ἐγνόουν τί ἡ καλλονὴ ὑπέκρυπτεν ἐντὸς τῆς
Κ' ἡ ἀθωότης, ἔλεγον, θά ᾔνε βοηθὸς τῆς
Σ' τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς.

Ἡ καλλονὴ, ἀνέκραζον, ἐν δῶρον πάντῃ θεῖον,
Εἰκὼν φιλότατῃ τῆς ψυχῆς παντὸς πιστοῦ ἀνθρώπου,
Εἰκὼν τῆς ἀθωότητος τοῦ περὶ δαίμονος ὅπου
ἐπλάσθη ὁ θνητός!

Ἀλλ' ὦ σκληρὰ ἐξέγερσις τῶν ρεμβασμῶν ἐκείνων!
Σ' τὸν πέπλον τῆς ἐκρύπτετο ἀθέμιτος ἀπάτη,
Καὶ ὡς ἀσπίδα μαγικὴν ὁ δόλος τὴν ἐκράτει,
Ὁ δόλος ὁ σκληρός.

Εἰς ἐν γλυκὺ μεῖδιμα τὸν θάνατον ἐγκρύπτει,
Κ' ἐνῷ μ' ἐν βλέμμα ἀνυψοῖ ὑποῦλως εἰς αἰθέρας,
Ἐπεῖθ' ἐν τὴν ἀγνότητα ἀφί' εἰς ἄλλας σφαίρας
Νὰ βυθισθῇ τῆς γῆς.

ὦ! εἴθε εἰς τὴν ἄγνοιαν νὰ μ' ἄφινεν ἡ Μοῖρα!
Ἐγνόουν τί ἐχάλευνεν ἡ ἀπιστος ἐντὸς τῆς,
Κ' ἡ ἀθωότης ἐκραζα θά ᾔνε βοηθὸς τῆς.
Σ' τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς!

Α. Γ. Σ. (Σάμιος).

ΕΚΕΙΝΗ.

A! se l'ira dei mortali fece a noi sì lunga guerra,
A se fumo divis in terra noi saremo unit' in ciel.
(Lucia di Lamermoor.)

Ἀπὸ τὸ μαῦρον πρὸ μικροῦ δωμάτιόν μου κόρη,
Περὶλυπον τὸ ὄμμα μου ἐνῷ Σὲ ἐθεώρει,
Κ' εἰς ρεμβασμοὺς Ἀγγέλων,
Ὡς ἄστρον μελαγχολικὸν μ' ἐφάνης ἀνατέλλον.

Θερμόν ἡσθάνθην δάκρυον τὰς παρειάς μου βρέχον,
Καὶ εἰς εὐδαίμονας στιγμὰς ὁ νοῦς μου ἀνατρέχων,
Τὸ παρελθόν μου μόνον
Ἦτένισα κ' ἐνδόμυχον δριμύν ἡσθάνθην πόνον.

Ἡ μαύρη φαντασία μου εἰς τάφους πτερυγίζει,
Καὶ τὴν πενθοῦσαν λύραν μου ἀκροθιγῶς ἐγγίζει.
Ἡ πτέρυξ τοῦ θανάτου
Τὸν ὕπνον, φεῦ! ἐνύσταξα τοῦ νεκρικοῦ κραββάτου.

Νὰ ἀγαπήσω τὴν ζωὴν, ζωὴν ἄνευ ἐλπίδων,
Ἀφοῦ ὡς ὄνειρον γλυκύ ὦ Ἀγγελε σὲ εἶδον
Ὡ! πόσον εἶν' γελοῖον!
Ἀφοῦ τὸ πᾶν ἐμάρανε τὸν ἀνθρώπον μου βίον!

Ἄν στεναγμόν ἐκφέρωσι τὰ πάναγνά σου χεῖλη
Ἐπὶ τοῦ μαύρου τάφου μου ἐρατεινὴ μου φίλη
Εὐδαίμων ἀποθνήσκω,
Κι' ἂν μᾶς ἐχώρισεν ἡ γῆ, εἰς οὐρανούς Σ' εὐρίσκω.

Μ. Μ. ΠΑΠΠΑΣ.

ΕΛΘΕ ΕΓΓΥΣ ΜΟΥ.

Σὺ παροῦσα, σὺ ἀπαῦσα, σὺ τὸν νοῦν μου διευθύνεις,
Σὺ τὴν γῆν καθωραίζεις, σὺ τὸν οὐρανὸν λαμπρύνεις.
(Ἀλ. Σοῦτσος.)

Ἐλθέ ἐγγύς μου Ἀγγελε ἀγνώστου παραδείσου,
Ἐλθέ, καὶ τὴν καρδίαν μου ἡ νεκρὰ μορφή σου
Καὶ πάλιν θά φαιδρύνῃ.
Ἐλθέ κ' εἰς τὸ μείδιμα τῶν θείων σου χειλέων,
Θά λάμψῃ τῆς λυχνίας μου τὸ φῶς τὸ νυσταλέον
Ποῦ τώρα τρεμοσβύνει.

Ἄν νὰ ἐκφράσ' ἡδύνατο ἡ γλῶσσα μὲν ὅπως
Ὡ Ἀγγελε σὲ ἀγαπῶ!.. Ἄν ἀγαπᾷ τὴν δρόσον
Τὸ ἄνθος τὸ ἐαρινόν,
Ἄν ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος τὸν Πλάστην καὶ Θεόν του,
Ἄν ὁ πρεσβύτερος ἀγαπᾷ τὸν προσφιλεῖ υἱόν του
Κ' οἱ Ἀγγελοι τὸν οὐρανόν,

Δὲν ἀγαποῦν ὅσον ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ νεᾶνις...
Ὅποτεν εἰς τοῦ βίου μου τὸ σκότος ἀνεφάνης
Οἱ νεαροὶ μου χρόνοι,

Πενθίμως τότε ἔφευγον χωρὶς ἐλπίδα ἄλλην
Εἴμῃ νὰ μὲ καμμήσωσιν εἰς ἥρεμον ἀγκάλην
Ἐνθα σιγοῦν οἱ πόνοι.

Τὸν θαλερόν πλὴν μ' ἔδωκας σὺ τῆς ἐλπίδος κλάδον
Καὶ Φηλομήλα ἔκτοτε τὸν ἔρωτά μου ἔδων
Κ' ὕμνων τὸ ὄνομά σου,
Σ' ἐπρόσφερα φιλότατη μου εὐγνώμονα καρδίαν,
Τὰς ἀπολαύσεις τ' οὐρανοῦ τρυφῶν εἰς λέξιν μίαν,
Κ' εἰς ἐν μείδιμά σου.

Α. Γ. Σ. (Σάμιος).

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Μὲ τὰ πρῶτά μου τὰ δύο μίαν νῆσον σχηματίζω,
νῆσον ἡρωϊκωτάτην.
Ἐπαρχίαν μὲ τὰ ἄλλα δύο μου προσδιορίζω
τῆς Τουρκίας ἐγγυτάτην.
Ἐν συνόλῳ εἶμαι νῆσος ὅχι στεῖρα σοφῶν νόων
ἀλλὰ ἄγονος ἡρώων.

Τῷ Λύτῃ δωρηθήσεται ἐν ἑκ τῶν καλλιτέρων μυθιστορημάτων.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ Γ'. φύλλῳ αἰνίγματος.

Τὸ τελευταῖον αἰνίγμα ἔλυσε μετ' ἐπιτυχίας ὁ Κ. Τζανέλλης, ἔχει δὲ ὡς πῶς:

Οἱ 10 ληστὰς εἰσὶ τὰ 10 γράμματα τὰ ἀπαρτίζοντα τὸ ὄνομα «ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ» ἔλαβε δὲ ἕκαστος τὰ ἀνάλογα τεμάχια κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν σημασίαν ἐκάστου ψηφίου ἥτοι:

Ὁ ληστὴς	Φ	500
»	Ρ	100
»	Α	1
»	Γ	3
»	Κ	20
»	Ι	10
»	Σ	200
»	Κ	20
»	Ο	70
»	Σ	200
Τὸ ὅλον τεμάχια		1124